

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžf/104/2013
Identifikačné číslo spisu:	1011200278
Dátum vydania rozhodnutia:	30.07.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1011200278.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: DANICON HOLDING, a.s., so sídlom Miletičová, 17/B, Bratislava, zastúpený advokátom JUDr. Stanislavom Jakubčíkom, Advokátska kancelária, so sídlom Kutlíkova 7, Bratislava, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná ul. 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. I/222/19997-124513/2010/992692-r zo dňa 10. decembra 2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/34/2011-122 zo dňa 7. mája 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/34/2011-122 zo dňa 7. mája 2013 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Krajský súd Bratislave rozsudkom č. k. 3S/34/2011-122 zo dňa 7. mája 2013 podľa ust. § 250j ods. 1 Občianskeho právneho poriadku (ďalej len O.s.p.), žalobu zamietol a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd po preskúmaní spisového materiálu a administratívneho spisu žalovaného dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj správneho orgánu prvého stupňa boli vydané v súlade so zákonom.

Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu postupom podľa §§ 244 a nasl. O.s.p. preskúmaval v intenciách právnej úpravy ustanovenej v § 2 ods.1 až 3, ods.6 zákona o správe daní v spojení s § 63a ods.1,2,3,6 uvedeného zákona.

Krajský súd z predloženého administratívneho spisu žalovaného správneho orgánu mal preukázané, že prvostupňový správny orgán začal daňové exekučné konanie v súlade so zákonom na podklade exekučného titulu vydaním rozhodnutia o začatí daňového exekučného konania č. 601/340 /91584/10/Stra zo dňa 9. júla 2010 na vymożenie aktuálneho daňového nedoplatku v celkovej výške

127.828,15 eur postupom podľa § 83a zákona; prvostupňový správny orgán na základe oznámenia príslušného útvaru správca dane po podaní žiadosti odvolávajúceho sa o započítaní pohľadávok podľa § 63a zákona vydal dňa 29. júla 2010 rozhodnutie č. 601/340/98744/10/Stra, ktorým podľa § 79 ods. 2 zákona odložil daňovú exekúciu do rozhodnutia daňového riaditeľstva po preskúmaní postúpených žiadostí o započítaní pohľadávok podľa § 63a ods. 6 zákona; Daňové riaditeľstvo SR vydalo dňa 10. augusta 2010 oznámenie č. II/230/4842/2010 o nezapočítaní pohľadávok, a preto prvostupňový orgán pokračoval v daňovom exekučnom konaní vydaním daňovej exekučnej výzvy č. 601/340/107471/10/Stra zo dňa 23. augusta 2010; žalobca podal proti daňovej exekučnej výzve odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný dňa 10. decembra 2010 rozhodnutím č. I/222/19997 - 124513/2010/992692 - r, ktorým potvrdil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a skonštatoval, že prvostupňový orgán pri vydaní daňovej exekučnej výzvy neporušil § 73 ods. 10 zákona.

Krajský súd z administratívneho spisu ďalej zistil, že žalobca požiadal Daňový úrad Bratislava II o započítaní pohľadávok voči Krajskému školskému úradu v Prešove; Daňové riaditeľstvo SR požiadalo Krajský školský úrad v Prešove o vydanie potvrdenia o tom, že záväzok zodpovedajúci pohľadávke daňového dlžníka - žalobcu, vo výške 96 932, 32 eur nadobudnutej na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 12. marca 2010 od spoločnosti Step By Step, s.r.o. vo výške 180 000 eur uznáva; Krajský školský úrad v Prešove v potvrdení zo dňa 29. júla 2010 uviedol, že dňa 11. novembra 2005 došlo k uzavretiu zmluvy o postúpení pohľadávok, na základe ktorej previedla spoločnosť Vladyka k. s. Bratislava pohľadávku na spoločnosť Domino Press, s.r.o., Bratislava, ktorá tieto následne zmluvou previedla na spoločnosť Step By Step Bratislava a tá následne na žalobcu; z dohody zo dňa 17. októbra 2011 uzatvorenej medzi spoločnosťou Vladyka k.s. Bardejov a dlžníkom Okresným úradom v Bardejove vyplýva okrem iného záväzok žalobcu Vladyka k.s. Bardejov pohľadávku, ktorá bola predmetom exekučného konania previesť na tretieho len s písomným súhlasom žalovaného t. j. Okresného úradu v Bardejove; na takýto prevod pohľadávky však dlžník ani jeho právny zástupca nikdy nedal svoj písomný súhlas, z čoho vyplýva, že prevodom vlastníctva žalovaných pohľadávok na spoločnosť Domino Press Bratislava došlo protiprávne v rozpore s uzavretou dohodou, a je preto neplatné, a teda sú neplatné aj právne úkony spoločnosti Domino Press Bratislava, týkajúce sa dispozície s uvedenými pohľadávkami; vlastníkom uvedených pohľadávok je stále spoločnosť Vladyka s.r.o., Šulekova 2, Bratislava; vzhľadom na uvedené Krajský školský úrad v Prešove mal pochybnosti o vlastníckom uvedených pohľadávkach, a teda aj pohľadávky a započítaní, ktorej požiadalo daňové riaditeľstvo, a preto nevydalo požadované potvrdenie o uznaní dlhu.

Krajský súd na základe skutkových zistení konštatoval, že Daňový úrad Bratislava II. nemohol predmetnú pohľadávku započítať, nakoľko správca pohľadávky Krajský školský úrad v Prešove nepotvrdil, že záväzok zodpovedajúci pohľadávke daňového dlžníka uznáva (§ 63a ods. 6 daňového zákona), majúť za to, že Daňový úrad Bratislava II. si splnil svoju povinnosť a vyžiadal si od rozpočtovej organizácie potvrdenie o uznaní záväzku, a keďže Krajský školský úrad v Prešove nevydal požadované potvrdenie o uznaní dlhu, nemohol správca dane pohľadávku započítať.

Krajský súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že správny orgán dostatočne zistil skutkový stav veci a tento aj po právnej stránke riadne odôvodnil, majúť za to, že napadnuté rozhodnutie i postup žalovaného bol z pohľadu žalobných dôvodov v súlade so zákonom a nakoľko námietky žalobcu neodôvodňovali zrušenie napadnutého rozhodnutia, žalobu v celom rozsahu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

Rozhodnutie o náhrade trov konania krajský súd odôvodnil podľa § 250k ods. 1 O.s.p.. Neúspešnému žalobcovi nepriznal právo na ich náhradu.

Proti uvedenému rozhodnutiu krajského súdu podal odvolanie žalobca. Navrhoval, aby odvolací súd zmenil uznesenie (zrejme rozsudok) Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3S 34/2011 - 122 zo dňa 7. mája 2013 tak, že rozhodnutie žalovaného č. I/222/19997 - 124513/2010/992692 - r zo dňa 10. decembra 2010 sa zrušuje podľa § 250j ods. 2 písm. a/, c/, d/ O.s.p. a vec sa vracia žalovanému na ďalšie konanie. Alternatívne navrhoval, aby súd uvedené rozhodnutie krajského súdu zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

V dôvodoch odvolania žalobca uviedol, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a teda je naplnený odvolací dôvod v zmysle § 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p., že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a teda je

naplnený odvolací dôvod v zmysle § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p., a že rozhodnutie prvostupňového súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a teda je naplnený odvolací dôvod v zmysle § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p..

Žalobca nesúhlasiac s argumentáciou súdu prvého stupňa, namietal, že záver krajského súdu je nesprávny, pretože žalovaný sa v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal so všetkými námietkami žalobcu. Tvrdil, že nezákonnosť postupu žalovaného spočíva najmä v tom, že žalovaný neskúmal oprávnenosť vzniku pohľadávky a postupoval iba na základe vyhlásenia dlžníka, ktorý postup žalobca považoval v rozpore so zásadami daňového konania uvedenými v § 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb.. Mal za to, že úlohou žalovaného nebolo iba vyžiadať si potvrdenie od správcu pohľadávky, ale jeho úlohou bolo najmä overenie správnosti údajov uvedených v žiadosti, pričom je zrejmé, že zákonodarcia týmto znením chcel zamedziť svojvoľe dlžníka, ktorý by sám mohol rozhodovať o existencii alebo neexistencii pohľadávky svojho veriteľa.

Zdôraznil, že predmetné stanovisko správcu pohľadávky - Krajského školského úradu v Prešove je povinným, avšak nie právne záväzným podkladom pre rozhodnutie žalovaného, pričom tento podklad nemôže byť rozhodujúcim podkladom, nakoľko je neprípustné z dôvodu ochrany práv žalobcu, aby sám dlžník rozhodoval o tom, či pohľadávka voči nemu je spôsobilá na započítanie alebo nie.

Súčasne žalobca opätovne zdôraznil, že oznámenie o nezapočítaní nie je rozhodnutím, ktoré by bolo možné preskúmať na základe oprávneného prostriedku v riadne inštančnom postupe v rámci daňového konania s následnou možnosťou súdneho prieskumu rozhodnutia podľa piatej časti O.s.p. a žalobca nemá ani právne prostriedky na vynútenie vydania potvrdenia žalovaného o započítaní pohľadávok, majúc za to, že predmetné preskúmavacie konanie je jediným prostriedkom ochrany práv žalobcu a zabráneniu svojvoľe krajského školského úradu ako aj žalovaného. Výtýkal žalovanému, že riadne nezistil skutkový stav a nepreveril dôvody neuznania pohľadávky priznanej právoplatným súdnym rozhodnutím právneho predchodcu žalobcu, pričom žalobca vlastníctvo pohľadávky ako aj jej právny dôvod riadne žalovanému preukázal.

Ďalej nesúhlasil s konštatáciou súdu prvého stupňa týkajúcou sa dohody uzatvorenej medzi spoločnosťou Vladyka k.s., Bardejov a dlžníkom Okresným úradom v Bardejove dňa 17. októbra 2011, ktorý záver súdu považoval za nesprávny a nepravdivý, pretože žalobca nemá žiadnu vedomosť o existencii takejto dohody, poukázom na to, že uvedená dohoda nie je súčasťou spisu žalovaného. Súčasne poukázal na to, že na Okresnom súde Bratislava I. sp. zn. 14C 212/2010 sa vedie spor o určenie neplatnosti prevodu pohľadávok na základe zmluvy o postúpení pohľadávok, ako aj na to, že pohľadávku, ktorej zápočet si uplatnil, nadobudol od spoločnosti Step By Step, s.r.o., ktorá predtým danú pohľadávku nadobudla od spoločnosti Domino Press s.r.o. a tá od spoločnosti Vladyka k.s. v dobrej viere, pričom o postúpení pohľadávky informoval Krajský školský úrad Prešov listom zo dňa 15. marca 2010, a KŠÚ PO mu žiadnym spôsobom neoznámil svoje námietky, pričom o ich existencii sa dozvedel až oznámeniami o nezapočítaní pohľadávok žalobcu. Uviedol, že podal návrh na určenie platnosti zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 12. marca 2010 voči spoločnosti Step By Step, s.r.o., od ktorej nadobudol uvedenú pohľadávku voči Krajskému školskému úradu Prešov, ktoré konanie je vedené na Okresnom súde Bratislava IV. sp. zn. 12Cb 74/2011.

Vyslovil názor, že Krajský súd v Bratislave bez posúdenia všetkých relevantných argumentov a námietok žalobcu ako aj KŠÚ PO a bez skončenia konaní, v ktorých sa rozhoduje o otázke platnosti zmlúv o postúpení pohľadávok, dospel k názoru, ktorým prejudikoval výsledok týchto sporov, považujúc takýto postup súdu za nezákonný a nesprávny a neprispievajúci k právnej istote žalobcu. Výtýkal krajskému súdu, že svojím postupom žalobcovi upiera právo na súdnu ochranu v zmysle § 46 ods. 1 Ústavy SR. Žalobca v závere zopakoval, že žalovaný dostatočne nezistil skutkový stav ohľadne možnosti riadneho započítania vzájomných pohľadávok, keď v podstate len odkázal na oznámenie o nezapočítaní vzájomných pohľadávok a vyhlásenie Krajského školského úradu v Prešove, ktorý záväzok zodpovedajúci pohľadávke žalobcu uplatnenej na započítanie nepotvrdil napriek tomu, že bola riadne priznaná právoplatným a vykonateľným rozsudkom Okresného súdu v Bardejove zo dňa 10. novembra 1997 sp. zn. Cb 55/95.

K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný tak, že navrhoval, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu Bratislava č. 3S 34/2011/122 zo dňa 7. mája 2013 potvrdil.

V dôvodoch vyjadrenia žalovaný nesúhlasil s dôvodmi žalobcu a uviedol, že sa pridrižiava dôvodov

uvedených v rozhodnutí, v ktorom je popísaný právny stav a vyvodené závery, s poukazom na to, že na str. 5 preskúmaného rozhodnutia sa vysporiadal s dôvodmi odvolania týkajúcimi sa započítania pohľadávok v súlade s právnou úpravou ustanovenou v § 63a zákona. Konštatoval, že povinnosťou daňového riaditeľstva bolo overiť údaje, ktoré musí žiadosť o započítanie podľa § 63a ods. 3 písm. a/ až e/ obsahovať, čo žalovaný aj vykonal a tiež požiadal správcu pohľadávky o potvrdenie záväzku. Mal za to, že z ustanovenia § 63a ods. 6 zákona vyplýva, že žalovaný bol povinný započítať pohľadávku len v prípade, ak dlžník pohľadávku voči svojmu veriteľovi uzná a nerieši prípad neuznania pohľadávky dlžníkom voči svojmu veriteľovi, ako aj že daňovému riaditeľstvu zákon o správe daní a poplatkov nedáva právnu možnosť posudzovať oprávnenosť pohľadávky medzi dlžníkom a veriteľom a jeho povinnosť overiť správnosť údajov uvedených v žiadosti o započítanie neznamena posúdiť a rozhodnúť o oprávnenosti pohľadávky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 246c ods. 1 veta prvá v spojení s ust. § 212 ods. 1 O.s.p.) postupom podľa ust. § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2), a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, žiadajúc jeho zrušenie a vrátenie veci žalovanému na ďalšie konanie.

Preskúmaným rozhodnutím žalovaný nevyhovel odvolaniu žalobcu a potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Bratislava II. č. 601/340/107471/10/Stra zo dňa 23. augusta 2010, ktorým správa dane vydal daňovú exekučnú výzvu v zmysle § 76 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. na vymozenie daňového nedoplatku žalobcu vo výške 127 828,15 eur.

Odvolací súd v rozsahu odvolacích dôvodov preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a konania im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný rozhodol s konečnou platnosťou vo veci daňovej exekučnej výzvy na vymozenie daňového nedoplatku žalobcu vo výške 127 828,15 eur v zmysle ustanovení zákona č. 511/1992 Zb..

Podľa § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát

odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom.

Najvyšší súd v procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, obsiahnutých v odôvodnení napadnutého prvostupňového rozsudku, ktoré z tohto dôvodu neopakuje a súčasne na ne poukazuje. Medzi účastníkmi konania ostala sporná najmä otázka týkajúca sa oprávnenia žalobcu ako daňového dlžníka na započítanie pohľadávok voči štátnej rozpočtovej organizácii- Krajskej školskej správe v Prešove, a preto odvolací súd zameral svoju pozornosť, či žalovaný v danej veci správne aplikoval právnu úpravu zákona týkajúcu sa započítania pohľadávky v daňovom exekučnom konaní a za tým účelom, či si zadovážil dostatok relevantných skutkových zistení.

Podľa § 75 ods. 1 zák. č. 511/1992 Zb. daňové exekučné konanie začína správca dane na podklade exekučného titulu vydaním rozhodnutia o začatí daňového exekučného konania. Dňom vydania rozhodnutia o začatí daňového exekučného konania správcom dane je toto rozhodnutie právoplatné a nemožno proti nemu podať opravné prostriedky.

Podľa § 76 ods.1, 2, písm. d/ až j/, ods. 5 zák. č. 511/1992 Zb. správca dane doručí daňovú exekučnú výzvu bezodkladne po doručení rozhodnutia o začatí daňového exekučného konania osobe podľa § 75 ods. 2 písm. f).

Daňová výzva obsahuje: d) oznámenie o začatí daňového exekučného konania, e) výšku daňových nedoplatkov podľa výkazu daňových nedoplatkov alebo právoplatných a vykonateľných rozhodnutí, ktorými bolo uložené peňažné plnenie, f) výzvu na zaplatenie daňového nedoplatku v lehote určenej správcom dane, pričom táto lehota nesmie byť kratšia ako osem dní odo dňa doručenia exekučnej výzvy, g) upozornenie, že ak daňový nedoplatok nebude zaplatený v lehote určenej správcom dane, správca dane vykoná daňovú exekúciu vydaním daňového exekučného príkazu na majetok daňového dlžníka vrátane majetku, na ktorý sa zriadilo zákonné záložné právo správcu dane (§ 71), na mzdu alebo plat, alebo niektorý z príjmov uvedených v § 82h ods. 1, h) označenie majetku, na ktorý chce správca dane uplatniť výkon daňovej exekúcie, i) zákaz nakladania s majetkom, na ktorý chce správca dane uplatniť výkon daňovej exekúcie, ak sa zákaz nakladať s jeho majetkom neuložil už podľa § 71 ods. 2, a upozornenie, že daňový dlžník je povinný umožniť správcovi dane vykonať súpis hnuteľného majetku, j) poučenie o možnosti podať opravný prostriedok [§ 30 ods. 2 písm. e)].

Do 15 dní odo dňa doručenia daňovej exekučnej výzvy môže daňový dlžník podať u správcu dane odvolanie, ak a) nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného daňového nedoplatku alebo bránia jeho vymáhateľnosti, b) sú iné dôvody, pre ktoré je daňová exekúcia neprípustná. Odvolanie musí byť odôvodnené, pričom na neskôr uplatnené dôvody sa neprihliada. Odvolanie má odkladný účinok. Na rozhodovanie o odvolaní sa vzťahujú ustanovenia § 46 až 48.

Podľa § 77 ods. 1 zák. č. 511/1992 Zb. daňový exekučný príkaz vydá správca dane až po márnom uplynutí lehoty na podanie odvolania voči daňovej exekučnej výzve alebo keď správca dane vyhovie odvolaniu čiastočne, alebo keď sa správcovi dane doručí rozhodnutie odvolacieho orgánu, ktorým sa odvolanie zamietlo.

Podľa § 78 ods. 1 zák. č. 511/1992 Zb. daňová exekúcia je nútený výkon, ktorým sa vymáha zaplatenie daňového nedoplatku alebo zníženie daňového nedoplatku, zaplatenie peňažných plnení uložených rozhodnutím a úhrada exekučných nákladov a hotových výdavkov spôsobmi podľa § 82.

Podľa § 63a ods. 1,2,3,4,6,9 zákona č. 511/1992 Zb. na účely započítania daňových pohľadávok sa za daňovú pohľadávku považuje daňový nedoplatok. Ak má daňový úrad alebo colný úrad daňovú pohľadávku voči daňovému dlžníkovi a daňový dlžník má zároveň pohľadávku voči štátnej rozpočtovej organizácii, možno tieto pohľadávky navzájom započítať. Započítaním takéto pohľadávky zaniknú vo výške, v ktorej sa kryjú, a to dňom doručenia potvrdenia daňového riaditeľstva alebo colného riaditeľstva o započítaní pohľadávky daňovému dlžníkovi.

Započítať možno len nepremlčané pohľadávky, ak výška pohľadávky v jednotlivom prípade presiahne 331,94 eura.

Úkonom daňového dlžníka smerujúcim k započítaniu daňových pohľadávok je žiadosť o započítanie. Takúto žiadosť podáva daňový dlžník na príslušnom daňovom úrade alebo colnom úrade a musí obsahovať a) obchodné meno alebo názov, sídlo, daňové identifikačné číslo daňového dlžníka, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, adresu trvalého pobytu alebo miesto podnikania, ak je odlišné od trvalého pobytu, a daňové identifikačné číslo, ak ide o fyzickú osobu, b) identifikáciu pohľadávky daňového dlžníka voči štátnej rozpočtovej organizácii, ktorú možno započítať, s uvedením jej výšky a právneho dôvodu vzniku a s uvedením príslušného správcu tohto záväzku, c) identifikáciu daňovej pohľadávky s uvedením daňového úradu alebo colného úradu príslušného na správu tejto pohľadávky a prípadne číslo rozhodnutia, ktorým bola daňová pohľadávka vyrubená, d) vyhlásenie daňového dlžníka, že žiada o započítanie pohľadávok podľa písmen b) a c), e) dátum a podpis daňového dlžníka.

Daňový úrad alebo colný úrad úplnú žiadosť podľa odseku 3 postúpi spolu s potvrdením výšky a identifikácie daňovej pohľadávky podľa odseku 3 písm. c) daňovému riaditeľstvu alebo colnému riaditeľstvu. Ak daňový dlžník nepredloží daňovému úradu alebo colnému úradu úplnú žiadosť, daňový úrad alebo colný úrad vyzve daňového dlžníka na doplnenie žiadosti v lehote najmenej ôsmich dní a poučí ho o následkoch nevyhovenia výzve. Do predloženia úplnej žiadosti daňovým dlžníkom sa postup podľa odseku 8 prvej vety neuplatní.

Daňové riaditeľstvo alebo colné riaditeľstvo overí správnosť údajov uvedených v žiadosti a požiada príslušného správcu pohľadávky o potvrdenie, že záväzok zodpovedajúci pohľadávke daňového dlžníka uznáva. Po potvrdení pohľadávky podľa prvej vety je správca pohľadávky povinný zdržať sa úkonov smerujúcich k zmene potvrdených údajov. Daňové riaditeľstvo alebo colné riaditeľstvo po overení a potvrdení údajov príslušným správcom pohľadávky vydá potvrdenie o započítaní, ktoré doručí daňovému dlžníkovi, štátnej rozpočtovej organizácii a príslušnému daňovému úradu alebo colnému úradu; daňovému dlžníkovi a štátnej rozpočtovej organizácii sa toto potvrdenie doručuje do vlastných rúk. Ak daňové riaditeľstvo alebo colné riaditeľstvo vzájomné pohľadávky nezapočíta, oznámi túto skutočnosť daňovému dlžníkovi, štátnej rozpočtovej organizácii a daňovému úradu alebo colnému úradu; daňovému dlžníkovi a štátnej rozpočtovej organizácii sa toto oznámenie doručuje do vlastných rúk.

Na započítanie podľa tohto zákona sa nevzťahujú ustanovenia všeobecných predpisov. (§ 358 až 364 Obchodného zákonníka, § 580 a 581 Občianskeho zákonníka).

Odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu odvolacích a žalobných dôvodov dospel k záveru, že správca dane ako aj žalovaný v danom prípade postupovali v intenciách citovaných právnych noriem, keď v danom prípade správne aplikovali právnu úpravu vzťahujúcu sa k započítaniu pohľadávok, pričom žalovaný v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia sa vypořiadal s odvolacími námietkami daňového subjektu, z ktorých dôvodov pokiaľ žalovaný správny orgán rozhodnutie správcu dane potvrdil, rozhodol v súlade so zákonom, a preto boli splnené zákonné podmienky pre zamietnutie žaloby súdom prvého stupňa.

Účelom daňového exekučného konania je nútený výkon, ktorým sa vymáha zaplatenie daňového nedoplatku alebo zníženie daňového nedoplatku, zaplatenie peňažných plnení uložených rozhodnutím a úhrada exekučných nákladov a hotových výdavkov spôsobmi podľa § 82. Samotné vydanie daňovej exekučnej výzvy ešte nie je núteným výkonom spôsobmi podľa § 82 a až na základe právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bola vydaná exekučná výzva, správca dane vydá daňový exekučný príkaz. Aj pre daňové exekučné konanie platia primerane zásady ustanovené v § 2 zákona č. 511/1992 Zb..

Zákonodarca v právnej norme § 2 zákona o správe daní ustanovuje základné zásady daňového konania tak, že v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chráni sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní (ods. 1). Správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi a pri vyžadovaní plnenia ich povinností v tomto konaní použije len také prostriedky, ktoré ich najmenej zaťažujú a umožňujú pritom správne vyrubiť a vybrať daň (ods. 2). Správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo (ods. 3). Daňové konanie je neverejné okrem úkonov, ktorých povaha to neumožňuje (ods.

4).Správca dane je povinný začať daňové konanie aj na vlastný podnet vždy, ak sú splnené zákonné podmienky pre vznik alebo existenciu daňovej pohľadávky, a to aj v prípade, že daňový subjekt v tomto smere nesplnil riadne alebo vôbec svoje povinnosti (ods. 5). Pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane (ods. 6). Všetky daňové subjekty majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti (ods. 7). Právom i povinnosťou všetkých daňových subjektov je úzko spolupracovať so správcom dane v daňovom konaní (ods. 8).

Vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu žalovaného správneho orgánu odvolací súd mal preukázať, že správca dane ako aj žalovaný postupovali v danej veci v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi a v súčinnosti so žalobcom, keď správca dane vydal rozhodnutie o začatí daňového exekučného konania na vymozenie aktuálneho daňového nedoplatku v celkovej výške 127 828,15 eur, po podaní žiadosti žalobcu o započítanie pohľadávok správca dane rozhodnutím zo dňa 29. júla 2010 odložil daňovú exekúciu do rozhodnutia daňového riaditeľstva o preskúmaní žiadosti o započítanie pohľadávok podľa § 63a ods. 6 zákona a žiadosť postúpil daňovému riaditeľstvu. Daňové riaditeľstvo postupujúc v zmysle § 63a ods.6 si vyžiadalo stanovisko od Krajského školského úradu v Prešove a po preverení možnosti vykonania započítania pohľadávok v zmysle žiadosti daňového dlžníka vydal oznámenie zo dňa 10. augusta 2010 o nezapočítaní pohľadávok, ktoré doručil daňovému dlžníkovi - žalobcovi, ako aj správcovi dane, ktorý až na základe tohto oznámenia pokračoval v daňovom exekučným konaním vydaním daňovej exekučnej výzvy (ktorá je predmetom súdneho prieskumu).

Z uvedených dôvodov nie je možné súhlasiť s námietkou žalobcu, že správca dane ako aj žalovaný postupovali v rozpore so zásadami daňového konania ustanovenými v § 2 zákona č. 511/1992 Zb..

Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku žalobcu, že žalovaný sa v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia riadne nevyporiadal s jeho odvolacími námietkami vo vzťahu k nezapočítaniu pohľadávok, pretože z odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia žalovaného (str. 5) vyplýva, že žalovaný odvolacou námietkou žalobcu, týkajúcou sa nezapočítania pohľadávok v zmysle § 63a zákona č. 511/1992 Zb., sa zaoberal a svoje závery v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol. Dôvody, z ktorých žalovaný nezapočítal podľa § 63a uvedeného zákona daňové pohľadávky žalobcu v zmysle jeho žiadosti o započítanie pohľadávok žalovaný napokon žalobcovi oznámil aj v oznámení o nezapočítaní pohľadávok zo dňa 10. augusta 2010.

Odvolací súd sa nemohol stotožniť ani s tvrdením žalobcu, že nezákonnosť postupu žalovaného spočíva najmä v tom, že žalovaný neskúmal oprávnenosť vzniku pohľadávky a postupoval iba na základe vyhlásenia dlžníka, ako aj, že úlohou žalovaného nebolo iba vyžiadať si potvrdenie od správcu pohľadávky, ale jeho úlohou bolo najmä overenie správnosti údajov uvedených v žiadosti, vytýkajúc žalovanému, že riadne nezistil skutkový stav a nepreveril dôvody neuznania pohľadávky priznanej právoplatným súdnym rozhodnutím právneho predchodcovi žalobcu, pričom žalobca vlastníctvo pohľadávky ako aj jej právny dôvod riadne žalovanému preukázal.

Vychádzajúc z právnej úpravy ustanovenej v § 63a ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. zákonodarcu ukladá daňovému riaditeľstvu (alebo colnému riaditeľstvu) povinnosť overiť správnosť údajov uvedených v žiadosti a požiadať príslušného správcu pohľadávky o potvrdenie, že záväzok zodpovedajúci pohľadávke daňového dlžníka uznáva, teda daňové riaditeľstvo je povinné skúmať, či žiadosť o započítanie pohľadávky spĺňa zákonom predpokladané náležitosti podľa § 63a ods.3. a vyžiadať si od správcu pohľadávky potvrdenie o jej uznaní alebo neuznaní a až následne daňové riaditeľstvo po overení údajov uvedených v žiadosti o započítanie pohľadávok a zadovážení si potvrdenia príslušným správcom pohľadávky vydá potvrdenie o započítaní, a ak vzájomné pohľadávky nezapočíta, vydá o tejto skutočnosti oznámenie a túto skutočnosť oznámi subjektom uvedených v § 63a ods.6 zákona o správe daní a poplatkov.

Zo zákonnej úpravy nevyplýva povinnosť daňového riaditeľstva (alebo colného riaditeľstva) preverovať pravdivosť údajov uvedených v žiadosti o započítanie pohľadávok a teda za tým účelom vykonať

dokazovanie.

Zo znenia právnej úpravy ustanovenej v § 63a ods.1 veta druhá vyplýva, že možno navzájom započítať pohľadávky, ak má daňový úrad alebo colný úrad daňovú pohľadávku voči daňovému dlžníkovi a daňový dlžník má zároveň pohľadávku voči štátnej rozpočtovej organizácii.

Z uvedeného plynie záver, že zákonodarca zveruje do pôsobnosti daňového riaditeľstva (alebo colného riaditeľstva) právne posúdenie vzájomného započítania pohľadávok v prípade zákonom predpokladaného na základe overenia údajov uvedených v žiadosti o započítanie pohľadávky a potvrdenia od príslušného správcu pohľadávky, či záväzok zodpovedajúci pohľadávke daňového dlžníka uznáva, alebo nie, a na základe svojej (správnej) úvahy rozhodnúť o započítaní resp. nezapočítaní pohľadávky.

Súd v rámci súdneho prieskumu rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie) preskúmava iba to, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, pričom účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia neposudzuje (§ 245 ods. 2 O.s.p.).

Pokiaľ teda žalovaný v zmysle § 63a zákona č. 511/1992 Zb. rozhodoval o žiadosti žalobcu o započítaní pohľadávky, ktorú má voči štátnej rozpočtovej organizácii - Krajskému školskému úradu v Prešove, bol súd oprávnený preskúmať iba to, či žalovaný správny orgán nevybočil z medzí a hľadísk stanovených zákonom o správe daní.

Odvolací súd vychádzajúc z relevantnej právnej úpravy a skutkových zistení v danej veci dospel k zhodnému záveru, ako súd prvého stupňa, že žalovaný postupoval v súlade so zákonom, keď overoval správnosť údajov uvedených v žiadosti žalobcu o vzájomné započítanie pohľadávok a vyžiadal si potvrdenie od príslušného správcu pohľadávky, či záväzok zodpovedajúci pohľadávke daňového dlžníka - žalobcu, uznáva, skutkové zistenia na základe správnej úvahy posúdil, vyhodnotiac ich tak, že pohľadávky nemožno vzájomne započítať, o čom vydal oznámenie, ktoré doručil žalobcovi - daňovému dlžníkovi, štátnej rozpočtovej organizácii a daňovému úradu, ktorý následne vydal predmetnú exekučnú výzvu. Odvolací súd dospel k záveru, že daňové riaditeľstvo pri posudzovaní vzájomného započítania pohľadávok nevybočilo z medzí a hľadísk zákonom povolenej správnej úvahy, keďže priamo zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, ako aj zo samotného tvrdenia žalobcu je zrejmé, že zmluvné postúpenie pohľadávok je sporné, keďže je predmetom súdnych sporov v občianskoprávných konaniach.

Vychádzajúc zo skutkových zistení danej veci je zrejmé, že žalobca v žiadosti o započítaní pohľadávok zo dňa 28. jún 2010 (doručenej Daňovému úradu Bratislava II. dňa 6. júla 2010) uviedol, že pohľadávku, ktorú má voči štátnej rozpočtovej organizácii - Krajský školský úrad v Prešove, nadobudol na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 12. marca 2010 od spoločnosti Step By Step, s.r.o., ktorá ju nadobudla na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 6. decembra 2005 od spoločnosti Domino Press, s.r.o., ktorá ju nadobudla od spoločnosti Vladyka, k.s. na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 11. novembra 2005, pričom predmetná pohľadávka bola priznaná spoločnosti Vladyka k.s. v občianskom súdnom č. k. Cb 55/95 a to rozsudkom Okresného súdu Bardejov zo dňa 10. novembra 1997, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 16. januára 2002.

Podľa § 524 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka (OZ) veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému.

S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

V zmysle citovanej právnej úpravy postupník sa na základe postúpenia stane veriteľom namiesto postupcu a pohľadávku nadobúda s príslušenstvom a všetkými právami, ktoré sú s ňou spojené, pričom pohľadávku nadobúda aj s námietkami, ktoré možno proti nej uplatniť.

Vychádzajúc z uvedeného zo skutkových zistení je zrejmé, že žalovaný v postupe a rozhodovaní o nezapočítaní pohľadávok v danom prípade nevybočil z medzí a hľadísk stanovených zákonom z dôvodu, že zo skutkových okolností vyplýva, že predmetná pohľadávka bola priznaná spoločnosti Vladyka k.s. v

občianskom súdnom č. k. Cb 55/95 a to rozsudkom Okresného súdu Bardejov zo dňa 10. novembra 1997, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 16. januára 2002, a následne na základe zmluvy o postúpení pohľadávky bola prevádzaná na vyššie označené obchodné spoločnosti, ktorých platnosť je predmetom súdnych sporov vedených v občianskoprávných konaniach, teda v čase rozhodovania o započítaní pohľadávok žalovaným prevod pohľadávky, započítanie ktorej sa žalobca žiadosťou domáhal v exekučnom daňovom konaní, bol sporný.

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že napadnuté rozhodnutie i postup žalovaného bol z pohľadu žalobných dôvodov v súlade so zákonom.

Odvolací súd z uvedených dôvodov dospel k záveru, že súd prvého stupňa v preskúmvanej veci postupom v súlade s právnou úpravou ustanovenou v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl.), náležite preskúmal zákonnosť rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a postup mu predchádzajúci a v rámci toho aj zákonnosť rozhodnutia a postupu správcu dane v rozsahu žalobných dôvodov a v odôvodnení napadnutého rozsudku sa vysporiadal so zásadnými žalobnými námietkami. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd sa nestotožnil s námietkami žalobcu, že súd prvého stupňa na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. (§ 205 ods. 2, písm. d/ O.s.p.) a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods.2, písm. f/O.s.p.). Odvolací súd nemohol prihliadnuť ani na odvolaciu námietku žalobcu, že prvostupňové súdne rozhodnutie je nesprávne pre inú vadu (§ 205 ods. 2, písm. b/ O.s.p.), keďže žalobca v námietke takúto vadu bližšie nešpecifikoval.

Odvolací súd vychádzajúc zo skutkových okolností v danej veci vyplývajúcich z administratívneho spisu poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli mať za následok úspešnosť odvolacieho návrhu žalobcu.

Odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne a právne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods.1 veta prvá O.s.p. a s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), keď pri nedostatku relevantných žalobných a odvolacích dôvodov pre zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p.. Žalobcovi, ktorý v odvolacom konaní nemal úspech, náhradu trov tohto konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.